

Eerste werkdag Door David

Welkom David, het is goed om je bij ons te hebben.” David keek de tafel rond. Allemaal nieuwe gezichten voor hem. Behalve dan Dick, die hem net had voorgesteld. Dick was degene die de sollicitatieprocedure had geleid en die hem uiteindelijk had aangenomen voor de opleiding tot GZ-psycholoog. Hij kon zijn geluk niet op, zo snel na zijn afstuderen al een opleidingsplaats. Dat kon niemand van zijn studiegenoten hem nazeggen. Ze wilden heel graag een nieuwe mannelijke collega, had Dick hem toevertrouwd. Formeel mocht zo'n voorkeur natuurlijk niet, maar in de praktijk gebeurde dat gewoon en David was er blij om.

Zo direct om 11:00 uur had hij zijn allereerste cliënt. Hij was stiknervus. Hoe vaak hij ook meegelopen had, dit was nog steeds moeilijk. Het was niet eens een cliënt die, net als hijzelf, zijn eerste sessie hier had, maar iemand die overgedragen was uit de caseload van een langdurig zieke collega. Hij had het dossier vanochtend vroeg zo goed mogelijk bestudeerd. Het was een gecompliceerd geval, iemand die bij allerlei zorginstellingen in behandeling was geweest en waarvan de diagnose al diverse keren aangepast was.

Iemand die nu opnieuw in een diagnostisch traject zat, daar niet blij mee was (zo stond in de aantekeningen van zijn onbekende collega) en kennelijk niet bepaald de gemakkelijkste was in de omgang. Uit pure frustratie scheen deze cliënt nogal eens uit haar slof te schieten tegen hulpverleners.

Na afloop van het werkoverleg zat David in de spreekkamer waar hij zo dadelijk de cliënt zou ontmoeten. Hij schikte zenuwachtig wat papieren op het bureau en begon aan zijn zesde kop koffie van die ochtend. Hij bladerde met klamme handen door zijn exemplaar van de DSM. Wist hij alles nog wel? Waar moest hij allemaal op letten? Zou hij niets over het hoofd zien? Waarom waren de eerdere psychologen eerst tot een bepaalde diagnose gekomen en vervolgens van gedachte veranderd?

Er waren zoveel dingen die verkeerd konden gaan. Was deze cliënt niet te gecompliceerd voor hem? Kon hij dit wel? Hij was de beste van zijn jaar bij de tentamens, maar dit was de praktijk. Hier ging het om mensen. Hier hing iemands leven vanaf. Hij sloeg nog eens de laatste aantekeningen van zijn zieke collega na. Wat waren haar gedachten over een mogelijke diagnose van deze cliënt? Maar moest hij daar wel naar kijken? Was het misschien beter om zo onbevooroordeeld mogelijk tegenover de cliënt te staan? Hij was doodsbang om iets verkeerd te doen. Hij zou dan een enorme flater staan tegenover zijn nieuwe collega's en zijn nieuwe werkgever. En de schade die zijn cliënt op zou kunnen lopen. Het zweet brak hem uit en hij bezweek bijna onder het gevoel van verantwoordelijkheid.

De telefoon, de receptie. “Je afspraak is er, ze komt naar boven.” Hij wachtte haar bij de lift op. Een nog jonge vrouw, nerveus met haar ogen knipperend. Ze glimlachte beleefd maar afwachtend naar hem. Hij voelde zijn verkrampte lichaam iets ontspannen. Dit was een goed begin.

“...een goed geschreven verhaal, het zou zomaar de opening van een boek kunnen zijn...”